

JEFFREY ARCHER

Kaksitoista
ketunhüntää

 SAGA
EGMONT

Kaksitoista ketunhantaa

Jeffrey Archer

Kaksitoista ketunhüntää

SAGA Egmont

Kaksitoista ketunhantää
Suomentanut
Veli-Pekka Ketola
Englanninkielinen alkuteos
Twelve Red Herrings
Kannen kuvat: Shutterstock
Copyright © 1994, 2021 Jeffrey Archer ja SAGA Egmont
Kaikki oikeudet pidätetään

ISBN: 9788726966176

1. painos

Tämä kirja on suojattu tekijänoikeuslailla. Kopiointi muuhun kuin yksityiseen käyttöön
sallittu ainoastaan Sagan ja kirjailijan luvalla.

Sisältö

Päätös ja erehdys	11
Halpaa puoleen hintaan*	75
Dougie Mortimerin oikea käsivarsi*	90
Ranskalainen visiitti*	110
Umpitunnelissa*	125
Kengänkiillottajapoika*	143
Ei tarvitse eläissään katua*	170
Moottoritiellä ei saa pysähtyä*	184
Ei myytävänä	197
Timeo danaos...*	221
Silmä silmästä*	235
Kahden kauppa...	247

* Perustuu tositapahtumiin

JEFFREY ARCHER on kirjoittanut romaaneja ja novelleja, muun muassa teokset *Kane ja Abel*, *Kunnian tähden* ja *Täydellinen murha*. Hänen teoksensa ovat nousseet myyntilistoille kaikkialla maailmassa, ja hänen kirjojaan on myyty yli 270 miljoonaa.

Archer on kaikkien aikojen ainoa kirjailija, joka on ollut myyntiyykkönen sekä romaaneillaan (seitsemäntoista kertaa), novellikokoelmillaan (neljä kertaa) ja tietokirjallaan (*Prison Diary*).

Hän on naimisissa, hänellä on kaksi poikaa, ja hän asuu Lontoossa ja Cambridgessa.

www.jeffreyarcher.com
[Facebook.com/JeffreyArcherAuthor](https://www.facebook.com/JeffreyArcherAuthor)
[@Jeffrey_Archer](#)

CHRISILLE, CAROLILLE... JA ALYSONILLE

Tähdellä merkityt tarinat perustuvat tositapahtumiin (eräitä on vahvasti liioiteltu). Muut ovat mielikuvitukseni tuotetta.

J. A. – Heinäkuussa 1994

Päätös ja erehdys

On vaikea päättää, mistä aloittaa. Aluksi minun pitänee selittää, miksi olen vankilassa.

Oikeudenkäynti oli kestänyt kahdeksantoista päivää, ja yleisön penkit olivat olleet täpötäynnä siitä lähtien, kun tuomari asteli oikeussaliin. Leedsin rikostuomioistuimen valamiehistö oli miettinyt melkein kaksi päivää, ja huhun mukaan sen jäsenet olivat toivottoman erimielisiä. Asianajajien keskuudessa puhuttiin jakautuneesta valamiehistöstä ja uudelleenkäsittelystä, koska oli jo yli kahdeksan tuntia siitä, kun tuomari Cartwright oli ilmoittanut valamiehistön puheenjohtajalle, ettei päätöksen tarvinnut enää olla yksimielinen: kymmenen kahta vastaan riittäisi.

Äkkiä käytävillä kävi kuhina, ja valamiehistön jäsenet asettuivat hiljaa paikoilleen. Sekä toimittajat että yleisö ryntäsivät takaisin saliin. Jokaisen katse oli kohdistunut valamiehistön puheenjohtajaan. Hän oli hilpeän näköinen pullea pikkumies, jolla oli kaksirivinen puku, raidallinen paita ja värikäs rusetti ja joka yritti näyttää haudanvakavalta. Hän vaikutti mieheltä, jonka kanssa olisin normaalioloissa ottanut pienet kapakassa. Mutta olot eivät olleet normaalit.

Kun kävelin portaita takaisin syytetyn penkille, katseeni osui sievään vaaleaverikköön, joka oli istunut lehterillä oikeudenkäynnin jokaisena päivänä. Arvailin, seurasiko hän kaikkia huomiota herättäviä murhaoikeudenkäyntejä vai oliko hän vain mieltynyt tähän. Hän ei osoittanut kerrassaan mitään kiinnostusta minuun, vaan oli muiden tavoin kiinnittänyt huomionsa valamiehistön puheenjohtajaan.

Peruukkiin ja pitkään mustaan viittaaan sonnustautunut tuomioistuimen sihteeri nousi ja luki kortista sanat, jotka hän varmaan osasi ulkoa.

”Valamiehistön puheenjohtaja nousemaan.”

Pullea pikkumies nousi hitaasti tuoliltaan.

”Vastatkaa seuraavaan kysymykseeni kyllä tai ei. Valamiehistön jäsenet, oletteko tehneet päätöksen, jonka vähintään kymmenen teistä hyväksyy?”

”Kyllä olemme.”

”Valamiehistön jäsenet, onko epäilty teidän mielestänne syyllinen vai syytön esitettyyn rikokseen?”

Oikeussalissa oli hiiskumattoman hiljaista.

Katseeni oli kiinnittynyt valamiehistön puheenjohtajaan. Hän selvitti kurkkuaan ja sanoi: ”...”

Tapasin Jeremy Alexanderin ensimmäisen kerran vuonna 1978, Confederation of British Industryn eli CBI:n koulutusseminaarissa Bristolissa. Viisikymmentäkuusi brittiyritystä, jotka etsivät keinoja laajentua Manner-Eurooppaan, oli kokoontunut yhteen tutustua yhteyshenkilöihin. Ilmoittautuessani seminaariin Cooper’silla eli yhtiöllä, jonka johtokunnan puheenjohtaja minä olin, oli 127 eripainoista ja -kokoista ajoneuvoa. Siitä oli nopeasti tulossa yksi Britannian suurimmista yksityisistä maantiekuljetusyrityksistä.

Isäni oli perustanut yrityksen vuonna 1931. Hänellä oli aluksi kolme ajoneuvoa – kaksi niistä hevosvetoisia – ja kymmenen punnan

tilinylitysraja paikallisessa Martins-pankissa. Kun yrityksestä tuli Cooper & Son vuonna 1967, sillä oli seitsemäntoista vähintään nelipyöräistä ajoneuvoa ja se toimitti tavaraa ympäri Pohjois-Englantia. Ukko oli edelleen jyrkästi kieltäytynyt ylittämästä kymmenen punnan rajaa.

Erään laskusuhdanteen vallitessa esitin ajatuksen, että meidän pitäisi etsiä liiketoiminnallemme uusia mahdollisuuksia kauempaa – ehkä jopa mantereelta asti. Isäni ei kuitenkaan ottanut kuuleviin korviinsa. ”Riski ei ole ottamisen arvoinen”, hän julisti. Hän ei luottanut kehenkään Humberin eteläpuolella syntyneeseen, saati sitten kanaalin toisella puolella asuviin. ”Jos Jumala kerran asetti vesiväylän väliimme, hänellä oli siihen varmasti hyvä syy”, oli hänen lopullinen mielipiteensä. Olisin nauranut, ellen olisi tiennyt hänen olevan tosissaan. Kun hän jäi vuonna 1977 eläkkeelle – vastentahtoisesti seitsemänkymmenen iässä – minusta tuli johtokunnan puheenjohtaja ja ryhdyin toteuttamaan ideoita, joita olin kehitellyt kymmenen vuotta, vaikka tiesin isän paheksuvan niitä. Eurooppa oli vasta alkua suunnitelmilleni laajentaa yritystä: halusin viedä sen pörssiin viiden vuoden kuluessa. Tajusin, että silloin tarvittaisiin ainakin miljoonan punnan tilinylitysoikeus ja että tilimme täytyisi siirtää pankkiin, joka ymmärtäisi maailman ulottuvan Yorkshiren kreivikunnan ulkopuolelle.

Suunnilleen tuohon aikaan kuulin CBI:n seminaarista Bristolissa ja hain sinne. Seminaari alkoi perjantaina CBI:n Euroopan-osaston johtajan puheella. Sen jälkeen osallistujat jakautuivat kahdeksaan työryhmään, joista kutakin johti yhteisölain asiantuntija. Minun ryhmääni veti Jeremy Alexander. Hän nousi arvoon silmissäni heti kun avasi suunsa – ei olisi liioittelua sanoa, että olin ihailusta mykkänä. Hän oli täysin varma itsestään, ja huomasin, että hän pystyi perustelemaan vakuuttavasti minkä tahansa asian, oli kyse sitten Code Napoléonin ylivermaisyydestä tai englantilaisten krikettitaktiikan huonoudesta.

Hän luennoi meille tunnin ajan EU:n jäsenvaltioiden oikeusprosessien ja -käytäntöjen perustavista eroista ja vastasi sitten kysymyksiimme, jotka koskivat kauppaoikeutta ja yhtiöoikeutta. Hän löysi jopa aikaa selittää Uruguayn kierroksen tärkeyden. Minä ja muut ryhmämme jäsenet teimme lakkaamatta muistiinpanoja.

Pidimme lounastauon muutamaa minuuttia ennen yhtä, ja onnistuin saamaan paikan Jeremyn vierestä. Aloin jo ajatella, että hän saattaisi olla ihanteellinen henkilö neuvomaan, miten toteuttaisin suurisuuntaiset Euroopan-suunnitelmani.

Kuunnellessani hänen kertovan urastaan paprikalla maustettua stargazy pie -piirakkaa syödessämme ajattelin monta kertaa, että vaikka olimme suunnilleen samanikäiset, taustamme eivät olisi voineet olla erilaisemmat. Jeremyn äiti, ammatiltaan pankkiiri, oli paennut Itä-Euroopasta vain muutamaa päivää ennen toisen maailmansodan syttymistä. Hän oli asettunut Englantiin, englantilaistanut nimensä ja lähettänyt poikansa kouluun Westminsteriin. Sieltä Jeremy oli siirtynyt Lontoon King's Collegeen opiskelemaan lakia ja valmistunut huippuarvosanoin.

Minun isäni taas oli omillaan menestynyt yorkshirelainen, joka oli vaatinut minua lopettamaan koulun heti oppikoulusta päästyäni. ”Minä opetan sinulle kuukaudessa enemmän tosielämästä kuin sinä oppisit noilta yliopiston tyypeiltä elinaikanasi”, hänellä oli tapana sanoa. Hyväksyin tämän filosofian kyseenalaistamatta ja lopetin koulun muutama viikko kuudennentoista syntymäpäiväni jälkeen. Seuraavana aamuna aloitin harjoittelijana Cooper'silla ja olin kolme ensimmäistä vuotta varikolla työpäällikkö Buster Jacksonin valvovien silmien alla. Hän opetti, miten yhtiön ajoneuvot puretaan ja ennen kaikkea pannaan takaisin kokoon.

Valmistuttuani verstaalta olin kaksi vuotta laskutuosastolla ja opin laskemaan velkoja ja perimään saamisia. Kohta täytettyäni kaksikymmentäyksi sain kuorma-autokortin, ja kolme seuraavaa vuotta ajelin ristiin rastiin Pohjois-Englantia ja toimitin syrjäisille

asiakkaillemme kaikkea ananaksista siipikarjaan. Samoihin aikoihin Jeremy luki Sorbonnessa Napoleonin lakia maisterintutkintoaan varten.

Buster Jacksonin jäätyä eläkkeelle minut siirrettiin takaisin Leedsiin varikon uudeksi työpäälliköksi. Jeremy oli Hampurissa valmistelemassa väitöskirjaansa kansainvälisen kaupan esteistä. Kun hän vihdoin jätti akateemisen maailman ja meni ensimmäiseen todelliseen työpaikkaansa, Lontoon Cityssä toimivan suuren asianajotoimiston osakkaaksi, minä olin ollut töissä jo kahdeksan vuotta.

Vaikka Jeremy teki seminaarissa minuun vaikutuksen, aistin ystävällisen pinnan takana vahvan yhdistelmän kunnianhimoa ja älyllistä snobismia, joka olisi herättänyt isässäni epäluuloja. Arvelin Jeremyn suostuneen pitämään esityksen sen häviävän pienen mahdollisuuden vuoksi, että joskus tulevaisuudessa saattaisimme tuoda voita hänen leivälleen. Nyt tajuan, että jo ensitapaamisellamme hän laskeskeli leivällä olevan minun tapauksessani hunajaa.

Vaikutelmaani ei parantanut se, että Jeremy oli muutaman sentin minua pitempi sekä muutaman sentin laihempi. Puhumattakaan siitä, että kurssin viehättävin nainen päättyi lauantai-iltana hänen vuoteeseensa.

Tapasimme sunnuntaiaamuna pelataksimme squashia. Hän nujersi minut nähtävästi edes hikoilematta. Kävellessämme suihkuun hän sanoi: ”Meidän täytyy tavata uudelleen. Jos tosiaan aiotte laajentaa Eurooppaan, minusta voisi olla apua.”

Isäni mukaan ei koskaan saa erehtyä kuvittelemaan, että ystävät ja kollegat välttämättä vetävät yhtä köyttä (hän mainitsi esimerkkinä usein maan hallituksen). Vaikka en pitänyt Jeremystä, varmistin, että lähtiessäni Bristolista konferenssin päätyttyä minulla oli hänen puhelin- ja teleksinumeroinsa. Ajoin sunnuntai-iltana takaisin Leedsiin. Kotona juoksin yläkertaan, istuuduin vuoteen päähän ja

maalailin uniselle vaimolleni kuvaa kannattavaksi osoittautuneesta viikonlopustani.

Rosemary oli toinen vaimoni. Helen, ensimmäinen vaimoni, oli ollut Leedsin tyttökoulussa samaan aikaan kuin minä olin käynyt läheistä oppikoulua. Kouluilla oli yhteinen voimistelusalali, ja rakastuin Heleniin kolmetoistavuotiaana katsellessani hänen pelaavan verkkopalloa. Sen jälkeen keksin aina tekosyy norkoilla voimistelusalilla toivoen näkeväni vilahduksen hänen sinisistä alushousuistaan, kun hän hyppäsi lyödäkseen pallon verkkoon. Kun kouluilla järjestettiin yhteistä toimintaa, minä osallistuin innolla teatteriproduktioihin, vaikka en osannut näytellä. Otin osaa väättelyihin avaamatta suutani kertaakaan. Ilmoittauduin koulujen yhteiseen soittokuntaan ja päädyin soittamaan triangelia. Lopetettuani koulun ja mentyäni töihin varikolle tapailin edelleen Heleniä, joka puolestaan opiskeli ylioppilastutkintoa varten. Vaikka tunsin intohimoa häntä kohtaan, rakastelimme vasta molempien täytettyä kahdeksantoista. Silloinkaan en ollut varma, oliko tekemme täydellistänyt mitään. Kuusi viikkoa myöhemmin Helen kertoi kyynelsilmin olevansa raskaana. Hänen vanhempansa olivat toivoneet hänen menevän yliopistoon, mutta järjestettiin nopeasti häät. Koska olin varma, etten enää koskaan elämässäni haluaisi ketään toista tyttöä, olin salaa ilahtunut nuoruuden hairahduksemme seurauksesta.

Helen kuoli yöllä 14. syyskuuta 1964 synnyttäessään poikaamme Tomia. Poikakin eli vain viikon. Arvelin, etten koskaan pääsisi sen yli, enkä ole tainnut päästäkään. Helenin kuoleman jälkeen en vilkaissutkaan muita naisia moneen vuoteen, vaan keskityin kaiken tarmoni yritykseen.

Vaimoni ja poikani hautajaisten jälkeen isäni, joka ei ollut pehmeä tai tunteellinen mies – sellaiset ovat harvinaisia Yorkshiressa – paljasti minulle tuntemattomaksi jääneen lempeän puolen luonteestaan. Hän soitti usein illalla ja kysyi, miten pärjäsin. Hän vaati minua

Kun kirjailija päättää jättää tyttöystävänsä halveksuttavalla tavalla, tyttöystävä järjestää koston. Koston, joka vetäisi maton alta jokaiselta kirjailijalta.

Toisaalla rikosjuristi saa työkseen tapauksen, jossa on jotakin outoa – miehensä murhasta syytetty vaimo vaikuttaa viattomalta, mutta onko vaimo vain mestari näyttelemään?

Yhdysvalloissa asuva irakilainen ex-ministeri joutuu tukalaan tilanteeseen, kun hänen lentonsa tekee hätälaskun Bagdadiin. Jos hänet tunnistetaan, edessä on kuolemantuomio – onko miehellä mitään mahdollisuutta selvitä Irakista toistamiseen elossa pois?

Kaksitoista novellia – ja kaksitoista ketunhüntää. Jeffrey Archerin novellikokoelma johdattaa lukijan keskelle jännittäviä tapahtumia. Tätä kirjaa ei voi laskea käsistä!

Jeffrey Archer (s.1940) on englantilainen kirjailija ja poliitikko. Hänet tunnetaan erityisesti ”Clifton-kronikka” -kirjasarjasta, johon kuuluu seitsemän osaa. Archer on julkaissut kymmenittäin romaaneja sekä novellikokoelmia. Hän julkaisi esikoisteoksensa ”Miljoonan dollarin petos” vuonna 1976.